

Když na Petřín, tak lanovkou!

Tu sobotu v polovině června strašně přšelo. Bylo krátce před spartakiádou a právě končil školní rok. Praha byla plná dětí. Nakukovaly do domků ve Zlaté uličce na Hradě. V zoo pozorovaly beznadějně zmoklé orly, žirafy a medvědy. Ale nejvíc dešťníků a pláštěnek obléhalo petřínskou lanovku.

Rozjela se krátce po desáté hodině. Poprvé po dvaceti letech. Dveře nového proskleného vozu se za prvními cestujícími samy zavřely a vůz začíná šplhat rychlostí 4 m/s vzhůru. V polovině trati se kolej rozdvouje do výhybky. V tu chvíli už se ze zeleně vynořuje sestupující vůz lanovky. Společné lano je zárukou, že se oba vozy minou právě v místě výhybky. Stačíme právě tak zamávat na ty, kteří se s Petřínem loučí, a už se blížíme k mezi-stanici.

Je to Nebozízek, který již naše prababičky znaly jako veselou výletní restauraci. Před dvaceti lety ji spolu s dráhou lanovky těžce poznamenal sesuv zeminy z petřínské stráně. Terasa se propadla a uvnitř budovy vytrysklo několik pramenů. Kolejnice lanovky se přelámaly. Od té doby Nebozízek chátral. Až před čtyřmi roky bylo rozhodnuto o rekonstrukci celého areálu.

Dnes lanovka pracuje na stejném principu jako dříve; v horní stanici pohání elektrický proud totéž velké soukolí, které sem bylo instalováno v roce 1931. Vyčištěné, obnovené a doplněné o další nutné přístroje, si je můžeme prohlédnout velkými okny ve zdi strojovny. V okamžiku, kdy se začne otáčet, dají se do pohybu i oba vozy zavěšené na laně. Za necelé čtyři minuty vystoupí na vrchol Petřína další návštěvníci. Tady se teprve mohou rozhodnout, čemu dají přednost. Někteří zamíří do Lidové hvězdárny, jiní do zrcadlového bludiště. (Zhruba na jeho místě se kdysi nacházelo pražské popraviště.) Takřka na dosah ruky je petřínská rozhledna, dnes bohužel nepřístupná, a Hladová zeď. Mohou se vypravit i tam, kam v červnu mířily první tisíce návštěvníků nejčastěji: na Spartakiádní stadión na Strahově.

TEXT MARCELA TITZLOVÁ - FOTO JARMILA JANOVSKÁ